15.09.2024 г. / 23:54:36

Вяра

Истинското християнско изповедание на вярата - 1ва част

По принцип отстъплението от самодържавието и революциите представляват финални етюди на една много мащабна, стара, внимателно и планомерно рисувана картина на масово богоотстъпничество на народите.

Загубата в Руско-Японската война, първата революция и отказа от самодържавието в Русия са вървели паралелно с друг акт - това е декрета за "религиозна търпимост". Чрез него вече се разрешавало отстъпление на православния от вярата и прминаване към ерес или секта. Някои еретически църкви (например евангелската-лутеранска и арменската-григорианска) вече са били „покровителствани от императора“. Атеизмът и агностицизмът бяха разрешени. Върховният указ забранява тибетските будисти да бъдат наричани идолопоклонници и езичници. Николай II заповядва отварянето на отдавна запечатани строобрядчески църкви за „богослужения“ и т.н.

Цар Николай II облечен в английската си адмиралтейска униформа, СЪС ЗНАЦИТЕ НА ОРДЕНА НА ЖАРТИЕРА ВЪРХУ НЕЯ! СВЕТЛОСИНЯТА ЛЕНТА ПРЕЗ РАМОТО Е СЪЩО СИМВОЛ НА ТОЗИ ОРДЕН И ОЗНАЧАВА ПРИНАДЛЕЖНОСТ ИМЕННО КЪМ НЕГО, ВЪПРЕКИ НАГРАЖДАВАНЕТО И НОСЕНЕТО И НА ДРУГИ ОРДЕНИ. ТОЕСТ ТОВА Е УНИФОРМАТА НА ФЛОТА И СИМВОЛИТЕ НА ОРДЕНА КЪМ КОЙТО МОНАРХЪТ РЕАЛНО ПРИНАДЛЕЖИ.
На другата снимка е братовчеда на руския цар - английския крал Джордж V.
А на последната илюстрация е герба на Романови - червен въоръжен рогат змей

Три години по-рано (12 юни 1902) Константинополската патриаршия изпраща послание до Руската църква, озаглавено „ОТНОСНО НАСТОЯЩИТЕ И БЪДЕЩИ ОТНОШЕНИЯ С ДВАТА ГОЛЕМИ КЛОНА НА ХРИСТИЯНСТВОТО – ЗАПАДНАТА И ПРОТЕСТАНТСКАТА ЦЪРКВА“.

Това фактически е първия официален документ, обявяващ пред всички автокефални църкви ересттa на догматическия синкретизъм или още наречена "икуменизъм".

Подобен документ, който официално изразява тази ереста е така наречената енциклика „КЪМ ХРИСТОВИТЕ ЦЪРКВИ, КЪДЕТО И ДА СЕ НАМИРАТ“, издадена от същия патриархат през януари 1920 г. – близо три години след собственоръчно подписания акт за отричане от престола на Николай II и „легализацията“ на революцията от синода на Руската църква: „ИЗВЪРШИ СЕ ВОЛЯТА БОЖИЯ. РУСИЯ СТЪПИ НА ПЪТЯ НА НОВ ДЪРЖАВЕН ЖИВОТ. ДА БЛАГОСЛОВИ ГОСПОД НАШАТА ВЕЛИКА РОДИНА С ЩАСТИЕ И СЛАВА НА НЕЙНИЯ НОВ ПЪТ!“

(Обращение Священного Синода ко всем чадам Православной Российской Церкви по поводу отречения Императора Николая II и отказа Великого Князя Михаила воспринять власть до решения Учредительного Собрания. 1917 г.).

Самият цар Николай II е бил ЧЛЕН НА ЕДИН ОТ НАЙ-СТАРИТЕ И ЕЛИТНИ МАСОНСКИ РИЦАРСКИ ОРДЕНИ В СВЕТА – ОРДЕНА НА ЖАРТИЕРАТА! Подарява се лично от краля на Англия само на

членове на семейството му и други световни монарси. Орденът е основан от крал Едуард III на 23 април 1348 г. (денят на Свети Георги).

Представете си символиката и моралната поквара на принадлежността към орден, основан в ЧЕСТ НА ЖАРТИЕРА НА БЛУДНИЦА!

За подробности: ***''СВЯТ'' ЛИ Е РУСКИЯТ ЦАР НИКОЛАЙ II***

Но и това не е началото на синкретизма и на други отстъпления. Например още през 1800 г. император Павел I, който е бил "велик магистър" на масонския РИЦАРСКИ римокатолически орден на Малта, е подписал, заедно с Московския митрополит Платон т. нар. акт на единоверие - духовно общение на руската църква със старообрядци, които имат не само обрядни и канонически нарушения, но и няколко догматически изменения на Символа на вярата.

Но има и други етюди в споменатата мащабна еретическа картина на отстъплението, които са много по-стари.

Например при управлението на император Петър I е изменено летоброенето, прието е празнуване на езически празници под формата на "нова година".

Тогава в Русия за първи път масово започва да се практикува скверния древен европейски окултен обичай по украсяване на "коледно дърво".

Можете да намерите истории, че древните келти (в други източници - германците) са правили кървави жертви на горските духове по време на зимното слънцестоене, за да им позволят да оцелеят в студа. Млади момичета били убивани, а вътрешностите им били окачвани на най-голямото дърво в гората като жертва на природните сили. С течение на времето празничните жертвоприношения били изоставени, като изтръгнатите органи били заменени с топки и гирлянди. И само историците си спомнят откъде идва всичко това.

„Поклонението на дърветата е било обичайно сред езическите народи на Европа дори след като те са „приели християнството“. Един от начините за продължаване на това поклонение беше обичаят „по време на зимните празници да се постави празнично дърво на входа на къщата или вътре в нея“ (Encyclopedia Britannica).

The Encyclopedia Americana пише: „Сатурналиите, римски празник, празнуван през декември, послужили като модел за „коледните тържества“. От тях произлизат например богати пиршества, раздаване на подаръци и палене на свещи. А Енциклопедия Британика отбелязва, че по време на Сатурналиите „всякаква търговска дейност беше спряна“.

Украсяването на коледна елха е въведено в България от царя масон Фердинанд, но езически мерзости като коледуване, лазаруване, кукерство, нестинарство, сурва, еньовден, баба марта, полазници, прощъпулници, бъдници и т.н. никога не са били прекратявани в много райони за духовна погибел на голяма част от народа ни през поколенията.

Портрет на Петър I в западни РИЦАРСКИ доспехи, нарисуван от професора на Френската кралска академия по живопис и скулптура Жан-Марк Натие

Петър I издава и указ, с който задължава светските лица да си бръснат брадите. Целта е да въвежда духовните мерзости на западните католически и протестантски еретици, лишавайки руснаците от възможност да следват образа на Иисуса Христа, завещан от Свещеното Предание чрез светите икони.

Не случайно при Петър I са осъществени антиканонични църквни реформи. Ликвидирана е автономията на духовенството и то е напълно подчинено на държавната власт. Всички членове на Синода са били назначавани от

императора и са му полагали клетва за вярност при встъпване в длъжност.

Това е направено целенасочено за допълнително оскверняване на църквата и обществото, защото пряко противоречи на апостолските правила: „Епископ, който си послужи със светски власти и чрез тях получи епископска власт в църквата, да се низвергне и отлъчи, както и всички ония, които се съобщават с него.“ Правило 30.

Подобна мерзост, със същата цел, е въведена доста преди това в превзетите от турците страни:

„Най-печална картина представлява Гръцката Църква по време на Турското робство. За триста години агарянско иго на Цариградския патриаршески престол са сменени 150 патриарси. Тоест, средно всеки от тях е управлявал църквата само 2 години.

„Трябват на султана или великия везир пари и ТЕ СВАЛЯТ ОТ ПРЕСТОЛА ПАТРИАРХА И ПОСТАВЯ ДРУГ, КОЙТО, ПО ОБИЧАЯ, ВНАСЯ ПЕСКЕЗИЙ. АКО ПАТРИАРХА НЕ ВНЕСЕ ОБИЧАЙНИЯ ЕЖЕГОДЕН ДАНЪК (ХАРАДЖА), ТО ТОЙ БИВА СВАЛЕН И НА НЕГОВО МЯСТО СЛАГАТ ДРУГ, С КОЙТО СЕ ПОВТАРЯ СЪЩОТО… ПАТРИАРХА БИЛ ПРЕВЪРНАТ В ЧИНОВНИК, НАЗНАЧАВАН И УВОЛНЯВАН ОТ ПРАВИТЕЛСТВОТО.“ (Н. Тальберг. История Христианской Церкви. Т. 2. М. 1991, стр. 58).

Накратко казано ПРОЦЪФТЯВАЩА ПОВСЕМЕСТНА СИМОНИЯ НАВСЯКЪДЕ – ЗАПОЧВАЙКИ ОТ ПАТРИАРХА И ЦЕЛИЯ ЕПИСКОПАТ И СВЪРШВАЙКИ С НИЗШИЯ КЛИР. ПАТРИАРСИТЕ И ЕПИСКОПИТЕ СА ПРЕКУПУВАЛИ ПРЕСТОЛИ И КАТЕДРИ, ДОРИ ПОНЯКОГА НЯКОЛКО ПЪТИ, И НАПЪЛНО ЗАВИСЕЛИ ОТ ВОЛЯТА НА МОХАМЕДАНИТЕ…

„През XVII в. турското правителство измислило унизителен за патриарсите порядък на тяхното назначаване. Новоизбрания патриарх лично се явявал пред султана и от него приемал знаците на своето достойнство. След 1657 г. утвърждаването на патриарсите било предоставено на великия везир...“ (Е. Смирнов. История Христианской Церкви. СПб. 1891, с. 17-18)...

Някои патриарси се задържали на престола само няколко месеца, СЛЕД КОЕТО БИЛИ ЗАМЕНЯНИ ОТ ПО-БОГАТИ ПРЕТЕНДЕНТИ. Тези патриарси прославяли султаните, от които получавали „фирман“ (утвърдителна грамота).

Освен това престола на цариградския патриарх понякога бил заеман от хора, за които имало силно съмнение, че са еретици. Например Кирил Лукарис (патриарх в периоди от 1621 до 1638), КОЙТО Е БИЛ ПЕТ ПЪТИ ПАТРИАРХ В КОНСТАНТИНОПОЛ И БИЛ АНАТЕМОСАН ОТ СЪБОР ПРЕЗ 1638 Г. ЗА ИЗДАДЕНО ОТ НЕГО „ИЗПОВЕДАНИЕ НА ВЯРАТА“ С ОТКРИТИ ПРОТЕСТАНТСКИ КАЛВИНИСТКИ ВЪЗГЛЕДИ. Неговото „изповедание“ предизвиква голям смут в южна Русия, което налага дори свикване на Яшкия събор (1642 г.). Има и други подобни актове на официално отстъпление от православието. Например в 1874 г. Константинополския патриарх Иоаким II РАЗРЕШИЛ ВЕНЧАНИЕ НА АНГЛИКАНИ В ''ПРАВОСЛАВНИТЕ'' ХРАМОВЕ. ТАЗИ ИНИЦИАТИВА БИЛА ПРЕДПРИЕТА ПОРАДИ МНОГОТО ЖИВЕЕЩИ В ГЪРЦИЯ АНГЛИЙСКИ МОРЯЦИ И ТЪРГОВЦИ.

ВЪЗНИКВА СЕРИОЗЕН ВЪПРОС: МОЖЕ ЛИ ДА СЕ СЧИТАТ ЗА ЗАКОННИ ГРЪЦКИТЕ ПАТРИАРСИ И

ЕПИСКОПИ, КОИТО СА ЗАЕМАЛИ ДЛЪЖНОСТИТЕ СИ ИЗКЛЮЧИТЕЛНО С ПОМОЩТА НА СВЕТСКАТА ВЛАСТ И ТО СРЕЩУ ПАРИ (симония)? СВЕТИТЕ КАНОНИ, КАКТО ВЕЧЕ ВИДЯХМЕ, ДАВАТ ЕДНОЗНАЧЕН ОТРИЦАТЕЛЕН ОТГОВОР, НЕ ПРИЗНАВАЙКИ У ТАКИВА НИКАКВО ДОСТОЙНСТВО.

Апостолско Правило 29: „Епископ, който си послужи със светски власти и чрез тях получи епископска власт в църквата, да се низвергне и отлъчи, както и всички ония, които се съобщават с него.“

Тълкувание:

Зонара: Няма по-лош от този, който придобива божественото, като вещ за продажба, за пари или чрез светски власти, както и от този, който продава. Защото в този случай дарът на Светия Дух се продава като нещо служебно. Според свидетелството на съборното писмо, написано от Тарасий, светейшият патриарх на Константинопол, до папата на древния Рим Адриан, Македоний и други духобори са много по-простими. „Защото те говорят напразно, сякаш Светият Дух е творение и служител на Бог Отец, а тези, както изглежда, Го правят свой роб. Този, който продава нещо, продава като негов собственик, а този, който купува, желаейки да бъде господар на това, което се купува, го придобива на цената на среброто. Тези грехове са толкова непоносими!

И поради тази причина тези, които са получили свещеничеството чрез пари или чрез авторитета на светски лидери, както и тези, които са го преподавали, са по този начин, заедно с изхвърлянето им от духовенството, напълно изключени от църквата. И областното послание на Генадий, най-светият патриарх на новия Рим, анатемосва такива, когато казва следното: „и така да бъде, отхвърлен, и чужд на всяко свещено достойнство и служба, и подложен на проклятието на анатема“, и този, който приема продадената благодат на духа,

и този, който продава - независимо дали ще бъде клирик или мирянин.“

Симонията ДИРЕКТНО ПОРУГАВА ЗАПОВЕД НА САМИЯ ХРИСТОС:

„Даром получихте, даром давайте.“ (Мат. 10:8).

ЕТО Я ПРИСЪДАТА ИЗРЕЧЕНА ОТ СВЕТИ АПОСТОЛ ПЕТЪР НАД ТЕЗИ, КОИТО СЕ ОПИТВАТ ДА КУПУВАТ БЛАГОДАТТА НА СВЕТИЯ ДУХ:

„*А Симон, като видя, че Дух Светий се дава чрез възлагане ръцете апостолски, донесе им пари и рече: дайте и мене тая власт, та, комуто възложа ръце, да приема Духа Светаго.* ***Но Петър му каза: среброто ти да погине заедно с тебе, задето си помислил, че с пари се добива дарът Божий.“ (Деян. 8:18-20)***

Ако назначението на членовете на синода и патриарсите в Руската и Османската империи са зависели от владетелите, то лесно лесно можем да си отговорим дали те са били законни пред Бога, изхождайки и опирайки се на каноните.

Но и това не са единствените пагубни и добре планирани действия по отстъпление от спасителната християнска вяра и нейните свещнни правила.

На руските поместни църковни събори от средата на XVII в. правилно били осъдени многобройните еретически нововъведения на т.н. "старо" обрядци, но в същото време били въведени други направо езически окултни мерзости.

Например на епископския жезъл вече имало две змии.

Това всъщност е древен езически окултен символ - **<u>МАГИЧЕСКИЯ ЖЕЗЪЛ</u> НА ГРЪЦКОТО „БОЖЕСТВО“ ХЕРМЕС** (Меркурий в Римската митология). Всеки човек, който се стреми да бъде истински православен, знае много добре кой стои зад образите на езическите „богове“ – **<u>ТОВА СА ПАДНАЛИ АНГЕЛИ ИЛИ С ДРУГИ ДУМИ БЕСОВЕ</u>**.

„Съгласно легендата, Аполон, давайки своя жезъл на Хермес му казал, че този подарък е вълшебен и носи изобилие, здраве и защита. Желаейки да провери силата му, Хермес го поставил между две борещи се змии и те веднага прекратили борбата, увивайки се около пръчката. Хермес харесал тази гледка и вкаменил змиите в това положение“

Грибанов Э. Д. Медицина в символах и эмблемах. — М.: Медицина, 1990. — 208 с.

Тоест **окултистите ересиарси на съвременните „официални“ църкви**, **мъкнещи из храмовете езически магически символи, <u>фактически се отъждествяват с древен гръцки демон</u>**. Всичко това се прави за подигравка и

по-сигурно оскверняване душите на подлъганите от тях хора, които ги възприемат и почитат като „християнски духовници“.

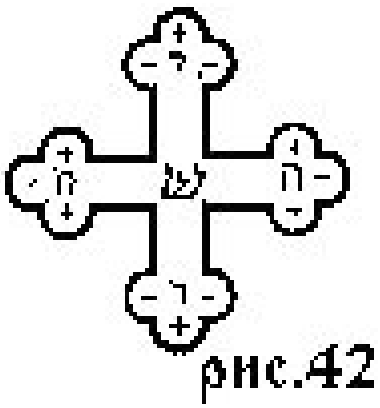

Друг скверен древен езически символ бива поставен върху самия агнец на просфората. Това е равностранен кръст.

Това всъщност е окултен соларен символ на „бога“ Слънце. Един от най-древните негови аналози може да се види при изобразяването на шумерския слънчев „бог“ Уту и акадския Шамаш.

По-късен аналог, с окръжност в кръста, се наблюдава в езическите бесовски келтски традиции.

рис.42

Кръста с трилистни краища всъщност е древен символ от кабала.

Ако днес се опитате да си купите от някоя църква, църковен

магазин, златар и изобщо от където и да е, семпло и истинно четириконечно разпятие, то вие няма да можете да си намерите. Навсякъде има кръстове, чиито форми са изменени от какви ли не орнаменти, трилистни краища, дъски, черти, шест, осем или повече краища, кръгове в средата, полумесеци отдолу и т. н.

Това е така, защото бесовете се боят най-много от кръстното знамение и от разпятието, защото именно на кръста разпнатия за нашите грехове Спасител разби портите на ада и унищожи силата на дявола. Затова една от основните борби на демоните е именно против разпятието. Те или директно воюват с него чрез различни религии, секти и ереси, или се стремят да извратят неговото изображение и формата на кръста.

Друго осквернение на агнеца на просфората е поставянето на надписа „NIKA“. Според еретическите лъжи тази добавка към името на Иисус Христос означавало „Победител“, но всъщност това е ТОЧНОТО древногръцко дорийско название на езическата „богиня“ (бяс) на победата: Νίκα (Nika).

Особенно фрапиращ пример за въвеждането на древни демонични образи в държавната и църковната символика е двуглавия орел.

Първообраза му е свързан с шумеро акадския „бог“ (бяс) Нинурта.

Можем да видим аналогични окултни образи на езически „богове“ и при маите, индийците, монголците, индианците, китайците, хетите (14 век пр. Христа), древно иранската цивилизация джифирот (от преди 4000 години), в Бактрийско-маргиански археологически комплекс (22-18 век пр. Христа) и т.н.

ВСЪЩНОСТ ТОВА Е ЕДИН И СЪЩИ БЯС, ОБХОЖДАЛ ХОРАТА И ТЕХНИТЕ КУЛТОВЕ ПО РАЗЛИЧНИ, НЕСВЪРЗАНИ И МНОГО ОТДАЛЕЧЕНИ РАЙОНИ ПО ЗЕМЯТА.

ЦЕЛТА НА ПРИЕМАНЕТО И ПРОДЪЛЖАВАЩОТОТО ИЗПОЛЗВАНЕ НА САТАНИНСКИЯ СИМВОЛ НА ДВУГЛАВИЯ ОРЕЛ Е ПОДИГРАВКА И НАПЪЛНО СИГУРНО ОСКВЕРНЯВАНЕ И ПЛЕНЯВАНЕ НА ДУШИТЕ НА ХОРАТА, ПОЧИТАЩИ ГО ЗА „ПРАВОСЛАВЕН ОБРАЗ НА ДУХОВНА И ПОЛИТИЧЕСКА ВЛАСТ“.

Последната византийска династия, Палеолозите, която успява да превземе от латинците Константинопол и за кратко да възстанови империята, вече напълно използва образа на двуглавите орли като свой собствен династичен символ.

Орлец е малък кръгъл килим с изображение на двуглав орел. Поставя се под нозете на архиерея (епископ, архиепископ, митрополит, патриарх) в определени моменти от службата. За първи път е използван по време на богослужение в Константинопол през 13 век (началото на управление на Палеолозите Е ИМЕННО ТОГАВА – 1261 г.). Първоначално това е специален подарък от императора за патриарсите. Тогава само самият император можеше да стои на килима със символа на Византия (двуглав орел на жълт фон), като по този начин символизира властта и високото

обслужване.

Тоест вкарването на образа на беса и в църквата – ЗА ОСКВЕРНЕНИЕ, Е ЗАПОЧНАЛО ИМЕННО ПРИ ПАЛЕОЛОЗИТЕ.

Именно тази палеологична версия на двуглавия орел идва в Москва заедно с невестата на великия княз Йоан III - София Палеологина, племенницата на последния византийски василевс Константин XI, и с течение на времето се превръща в руския герб.

Кои са всъщност хората от династията на Палеолозите разкрива следната информация: „Основният източник на просперитета на Венеция продължава да е (както и през XIII век) Константинопол. Венецианците (както впрочем и генуезците) решават проблемите си за сметка на Ромейската империя, управлявана от династията на Палеолозите (гръцкият клон на италианското семейство Витербо, поддържащо тесни връзки с Медичите). Също както и през 1204, Венеция обединява усилията си с Ватикана (а също и с Генуа). Има редица свидетелства, че венецианците са помогнали на турския султан Мехмед II,..“

„La Serenissima: "империята на чужденците" в Европа” – Доц. Д-р Андрей Фурсов.

Неслучайно именно византийския император Йоан VIII Палеолог сключва УНИЩОЖИТЕЛНАТА ЗА ЦАРИГРАДСКАТА ПАТРИАРШИЯ И ЗА СВОБОДАТА НА ВИЗАНТИЯ ФЕРАРО-ФЛОРЕНТИНСКА УНИЯ с папата еретик Евгений IV.

Фрапиращ факт е, че голямата византийска делегация, състояща се от императора, патриарха, архиерейския, аристократичния и интелектуалния елит на Византия, е пусната абсолютно необезпокоявано, с официално разрешение от султан Мурад II, да напусне обсадения по суша и море

Константинопол и дори е подпомогната от турците за да достигне безпрепятствено – ЗАБЕЛЕЖЕТЕ – ПЪРВО ДО ВЕНЕЦИЯ, КЪДЕТО ПО ТОВА ВРЕМЕ СЕ БАЗИРА ЕВРЕЙСКОТО ПРАВИТЕЛСТВО – СИНЕДРИОН, С ЕВРЕЙСКИЯ КНЯЗ.

„В XIII в. членове на Синедриона са били всички венециански банкери евреи. Благодарение на капитала, съсредоточен в техните ръце, те добили голямо влияние и сила. Дори турският султан е бил напълно зависим от тях и станал верен изпълнител на всички заповеди на Синедриона... двете групи на Синедриона - във Византия и във Венеция, са изпълнявали общ план и са действали съгласувано... Така или иначе в завладения от турците Константинопол Синедрионът изживява втория „златен век" и това е отразено в редица документи,.. След това Синедрионът последователно се мести в Полша (XVII в.), Амстердам (XVIII в.), Лондон (XIX в.) и Ню Йорк (XX в.), където е и досега!...

Евреите били истинските господари в Османската империя, независимо дали става въпрос за ислямизирани евреи (така наречените „дьонмета" - „ренегати", подобни на мараните в Европа), или откритите евреи. И едните, и другите се подчинявали само на своите си закони („Талмуда") по еврейската схема „държава в държавата". Естествено всички тези евреи от край време били организирани на масонски принцип в тайни общества и ложи, които винаги били контролирани от Синедриона *(„Тяхната борба" - д-р Емил Антонов, София, 1999 г.).*

Във византийската делегацията, която сключва унищожителната Фераро-флорентинска уния през 1439 г. се открояват две личности, които ще изиграят решаваща роля в последвалата съдба на Цариградската църква и съответно на всички нейни „сестри“ поместни църкви, с които тя е в евхаристийно литургическо общение и до днес. Тези личности

са Марк (Евгеник), епископ Ефесски и неговия ученик Георги Схоларий, който впоследствие ще стане Генадий Схоларий, патриарх Константинополски.

Схоларий отначало е най-убеденият превърженик на унията с Рим, бил е съдия, секретар при императора и преподавател по философия, полемист и добър познавач на произведенията на Аристотел и на неоплатониците. Той е написал повече от 100 творби, включително и философски, бори се срещу неоплатонизма на Плифон и защитава традиционния византийски аристотелизъм. Превежда и се възхищава на еретическия латински богослов и философ Тома Аквински, за когото Схоларий смята, че е възприел „най-изчерпателно бословската системата на Христос“.

Тоест Георги е гръцки униат, писател, преводач и издател на еретически и езически философски трудове. Това показва защо е извикан и назначен за Цариградски „патриарх“ лично от султана след превземането и разоряването на Константинопол от турците. Мохамед II „награждава“ патриарха Схоларий почетната титла милет баши (глава на нацията), му дава правото да заседава в най-висшия държавен орган на Турската империя - дивана. С това се нарушават църковните закони, които гласят:

„Епископ, презвитер или дякон да не приема върху си мирски грижи; инак да бъде низвергнат.“ Апостолско правило 6.

„Казали сме, че не трябва епископ или презвитер да се меси в народни управи, а винаги да се занимава с църковните работи. Такъв или трябва да бъде убеден да не върши това, или да се низвергне, понеже, според Господнята заповед, “никой не може да слугува на двама господари”(Мат. 6:24).“ Апостолско правило 81.

„Определяме **причислените веднъж към клира** и посветили себе си на монашество да не постъпват нито на военна, **нито на гражданска служба**; а ония, които са се решили на това и не се връщат с разкаяние към оня начин на живот, който са избрали заради Бога, **да се предават на анатема**.“ IV-ти Вселенски Събор - Правило 7

„Същото потвърждаваме и ние и относно останалите броящи се в клира и определяме: ако някой от тях постъпи на някаква гражданска началствена служба... такъв да се изключи от клира. Защото, според изказаните най-верни думи от Христа - истинския наш Бог, “никой не може да слугува на двама господари” (Мат. 6:24).“

Така фактически за пореден път (заедно със симонията) целенасочено се осквернява длъжността на Цариградския патриарх и той осънато се подлага на низвержение и анатема. От тук следва, че всички, които продължават да са в молитвено евхаристийно отношение с него също попадат под отлъчване от християнската спасителна вяра, според например Апостолско правило 10. Тоест в това положение влизат както хората от клира и паството на Цариградската патриаршия, така и всички останали поместни църкви.

Схоларий размахва жезъла с дракона пред лицето си

Като милет баши Генадий (име прието при монашеското му пострижение) Схоларий бива „награден“ от султана и с корона, което е фактически поредна подигравка със Свещеното Писание, което казва: „Всеки мъж, който се моли или пророкува с покрита глава, засрамя главата си“ (1 Кор. 11:4). Епископската корона, наречена „митра“, после бързо се разпространява и сред останалите източни архиереи, за тяхно и на църквите им поредно посрамление пред Господа.

Схоларий привидно се отказва от унията, но продължава да общува духовно с останалите византийски епископи униати. Въпреки, че много от тях също заявяват отричането си от папата, те също възприемат оскверненията на симонията и приемане на „достойнство“ от поганската турска власт.

Запазени са писма от Схоларий до синайски монаси в които той ги убеждава да върнат към духовно общение с Йерусалимския патриарх и с назначения от него игумен на

Синай, които са обвинявани в униатска ерес и симония. В писмото Цариградския патриарх директно оправдава и защитава симонията: „Ако патриархът на Йерусалим е поставен за пари и угажда с пари на местните управници, тогава не се изкушавайте, защото в нашия край достойнството на епископите и свещениците се купува и продава... езичниците вземат пари, а онези, които дават, дават според нуждата, защото не е възможно иначе,..“ (виж Oeuvres Complètes de Georges Scholarius / Ed. L. Petit, X.A. Sidéridès, M. Jugie. Paris, 1928–1936.).

Вече писахме по-горе, че с това се нарушава заповед на Христос, както и канони на Църквата и се подражава на Симон влъхв, който е осъден от свети апостол Петър.

Фактически възлагането на короната и приемането на висша политическа светска власт от Цариградският патриарх, осъществени от Генадий Схоларий и неговия приятел султан Мохамед II представляват добре планиран акт, последвал унията с Рим и подражаващ скверните действия на папите богоборци, които още в 756 г. приемат политическа власт от франкският крал Пипин III, който подарява на папа Стефан III територията на бившия Равенски екзархат, и стават владетели на Папска държава в земите на централна Италия, която днес се е свила само в част от град Рим и се нарича Ватикана.

Споменах вече правила на апостолите и на Вселенски събори, които низвергват, отлъчват и подлагат на антема КАКТО ПАПИТЕ И ПАТРИАРСИТЕ, КОИТО СА СТАНАЛИ ПОЛИТИЧЕСКИ СВЕТСКИ ЛИДЕРИ, ТАКА И ВСИЧКИ, КОИТО СА В ДУХОВНО ОБЩЕНИЕ С ТЯХ. Това е и до ден днешен!

Но и с това не се свършват мерзотите на езическия философ Схоларий! Той директно **заявява ерес на догматически синкретизъм**, в същото писмо до синайските монаси. Генадий им препоръчва да приемат в общение латински и арменски

„инославни“ поклонници и дори да им дават осветен хляб (нафора). Той пише: „защото са християни и поради това идват от толкова далечни страни, за да се поклонят на Божи гроб. Ако те са отделени от нас поради определени въпроси на вярата и са неправославни, но като християни с вяра и благоговение търсят нашето освещение, тогава ние трябва да им дадем.“ *(Oeuvres Complètes de Georges Scholarius / Ed. L. Petit, X.A. Sidéridès, M. Jugie. Paris, 1928–1936. IV, 201)*.

Това фактически са поредни униатски и синкретически еретически стъпки, които след близо 400 години ще доведат до основополагащата за религията на антихриста икуменическа енциклика „КЪМ ХРИСТОВИТЕ ЦЪРКВИ, КЪДЕТО И ДА СЕ НАМИРАТ“, издадена от същия Цариградски патриархат. Възрожденеца на езическата школа на Аристотел Схоларий залага основната синкретическа икуменическа формулировка, описваща днес всички богоборци еретици и сетанти като друг вид „християни“.

Марк Ефески е опонент на Схоларий и останалите униати и е единствения източен епископ, който не подписва унията с латинските еретици. Марк пише писмо до ученика си Георги Схоларий, където споменава, че той за пореден път си е сменил позицията и разкрива материалните стимули за това: „Ние се изпълнихме с тъга и скръб, когато чухме, че отново си променил мнението си и мислиш и говориш за „икономии”, тоест като опортюнистите и се стремиш към компромиси и помирение... съблазнен от обещания за подаръци и почести, така лесно предал Истината!“ (виж *Марк Эфесский и Флорентийская уния. - М.: Посад, 1994. - (Репринт изд. Jordanville, N.Y., 1963). - С. 164-168.*).

Скоро обаче Марк и Схоларий постигат съгласие и Георги за пореден път си сменя мнението, заставайки на антиуниатски позиции, „съблазнен“ този път „от подаръците и почестите“,

които

му дават накрая турците.

Но Марк и Схоларий не воюват само на този фронт!

Ефеския епископ, като своя опонент, също дефакто е езически философ, който обаче е неоплатонист и е ученик на АНТИХРИСТА Георгий Гемист Плитон (гръц. Γεώργιος Γεμιστός Πλήθων, лат. Pletho) – Византийски философ неоплатонист. През 1439 г., от уважение към философа Платон, чиито възгледи той пропагандира и развива, Гемист приема съзвучното име „Плитон“ („напълнен“). Той е фатално важна фигура в интелектуалния живот на последните десетилетия на Византия. Смята се, че благодарение на Плитон произведенията на Платон са получили широко разпространение на Запад.

Той пише съчинението „За различията между Платон и Аристотел“ („De differentiis Platonis et Aristotelis“), в което разграничава ученията на двамата философи и дава превес на Платон. Друго негово съчинение е „Закони“ („Nómoi“), в което излага систематично своите схващания, но от него е запазено само едно „Резюме на ученията на Заратустра и Платон“. С дейността и творчеството си Плитон допринася НАЙ-МНОГО за навлизане на гръцката философия в Западна Европа **и за появата на Ренесанса**.

Гемист формулира политическата си програма в няколко речи. Според него населението трябва да се раздели на няколко класи, да се приложи данъчно облагане и армейска реформа в съответствие с това разделение, както и да се изгради автономна икономика. Много съвременни изследователи виждат в програмата на Плитон прототип на националните държави от 19-ти век или утопизъм, който предшества Томас Мор.

Плитон влиза в конфликт с последователя на Аристотел Схоларий, който накрая, от властовите политически позиции, в които се намира, заповядва унищожаване на трудовете на Георгий Гемист.

На свой ред Плитон е бил ученик на някой си евреин Елисей, който го приобщил към **еврейско-арабска философска школа**. **Вероятно така се създават идеологическите основи на съвременното жидомасонство – ренесансов синтез между елинистични, юдейски и арабски езически окултни басни и политически антимонархически демонични утопии**.

В османския двор е имало много евреи, избягали от Испания, Италия, Гърция, Сирия и Персия. Някои от тях са заемали високи постове. Схоларий твърди, че Гемист не само е бил ученик на Елисей, но му бил и слуга.

Цариградския „патриарх“ философ определя Елисей като **КРИПТО ЕЗИЧЕСКИ ЮДЕИН**.

Не е чудно, че през 1437-1439 г. учителя на Марк Ефески Плитон участва в подготовката и след това в дебатите на Фераро-Флорентинския униатски еретически събор. **По време на престоя си в Италия Плитон се сближава със западноевропейските хуманисти, които участват в събора, а също и с владетеля на Флоренция Козимо де Медичи**.

Марк става ученик на Гемист през 1405 г., малко след като самия учител е завършил собственото си обучение си при езическия жид Елисей и малко **преди да го изгонят от Констатнтинопол за преподаване на ерес. След това неоплатоника създава ОБЩЕСТВО, В КОЕТО ИМАЛО РАЗЛИЧНИ НИВА НА ПРОСВЕЩЕНИЕ. Показателно е, че в това общество заедно с Марк Евгеник е бил и бъдещия**

католически кардинал Висарион Никейски. Пред по-тесен кръг от свои ученици Плитон излагал и тайните на някакво „**секретно учение на Платон**“.

Интересното е, че във Флоренция **Гемист взема активно участие в обсъждането на православно-католическата уния**, като е включен в комисия от шестима души за провеждане на дискусии със западни теолози, бидейки самия той антихрист езичник.

Например Георги Трапезундски съобщава, че във Флоренция Гемист твърдял, че „целият свят ще бъде превзет от една и съща религия“, но не християнска или мюсюлманска, а езичество.

Показателно е, че Плитон и ученика му Марк Ефески заедно напускат Италия през 1439 г. не дочаквайки края на униатския събор.

Светите отците на Църквата строго изобличават езическата философия. В част от анатемите, записани в синодика и произнасяни в първата неделя от Великия пост – Неделя на православието, се проклинат онези, които изучават Платон и Аристотел и възприемат светогледа им. **Под тази анатема съответно попадат почитателя на Аристотел Схоларий и платонистите Плитон с ученика му Марк Евгеник**.

Забележете, че днес Генадий Схоларий и Марк Ефески се почитат от икуменическите официални църкви за „святи“, което отново ясно говори за духовното им състояние.

Езически философски анахронизми като Схоларий, Марк Евгеник и Плитон се явяват фактически последен етап от един фатален за Византия и за целия правоверен християнски изток процес, наречен МАКЕДОНСКИ ИЛИ ВИЗАНТИЙСКИ РЕНЕСАНС. Този период на „просвещение“ и възраждане на езическите

„ценности“, КОЙТО В КРАЙНА СМЕТКА ВОДИ ДО ОТСТЪПЛЕНИЕ ОТ БОГА, ОТПАДАНЕ ОТ БОЖИЯТА БЛАГОДАТ И ЗАЩИТА И ПОПАДАНЕ ПОД ОСМАНСКО ИГО, започва още при управлението на Македонската династия (867 - 1057) и продължава да се задълбочава при Комнините и Палеолозите.

Ето например един много показателен цитат, записан за епископ Николай Метонски и годините на неговото управление през втората половина на XI в.: „По негово време **страстта към изучаването на античната философия, особено платоническата, и увлечението по нея достигат до унижението и забравата на християнската доктрина**. Мнозина отдадоха предпочитание на езическата философия пред християнството и дори се присмиваха на простотата на християнската доктрина. Тази посока на просвещение предизвика епископ Николай за полемиката с езическата философия. Той пише: „Опровержение на богословските наставления на платонический философ Прокъл“ *(виж Н. Тальберг. История Христианской Церкви. Т. 2. М. 1991).*

По време на този Византийски ренесанс започват и изменения в създаването на икони, стенописи, мозайки, богослужебни одежди и т.н. В църквите започват да се появяват нарисувани по светски и езически портрети, с което се нарушава иконописния канон.

Типичен пример е Владимирската „чудотворна“ икона на Богородица, която всъщност е рисувана във Византия през т. нар. късен комнинов ренесанс, като цветовете и чертите на лицето са като на светски античен портрет.

Но най-фрапиращият факт, който ясно говори за ОСЪЗНАТИ И ЦЕЛЕНАСОЧЕНИ действия по оскверняване на църквите и вярващите, е поставянето на елементи, КОИТО ВСЪЩНОСТ ПРЕДСТАВЛЯВАТ ДРЕВНИ СИМВОЛИ НА ЕЗИЧЕСКИ БОЖЕСТВА – ТОЕСТ НА БЕСОВЕ.

Например...

Следва продължение...

---

buditeli.info © 2017